

Опис порожнини

Грот розташований на північному березі Тарханкутського півострова (південний берег Каркінітської затоки), на ділянці узбережжя на схід від 1-ї балки, на захід від прикордонної застави. Координати гроту 45° 30' 50,41", 32° 40' 03,11".

Грот ПК-330 є абразійною порожниною. Але деякі його невеликі частини, безперечно, карстового походження. Грот розташований на території Чорноморської спелеологічної ділянки Тарханкутського карстового району.

Протяжність гроту – 63 м; площа – 441,8 м²; об'єм – 1943,7 м³. Складено повний план порожнини.

У плані грот має клиноподібну форму з тупим кінцем. У кінці, у південному напрямку існує прямокутна ніша. З північного боку грота знаходяться два відгалуження, одне тупикове, інше у виході на поверхню. Обидва ці відгалуження мають карстове походження. Наприкінці грота, за Т.3, габарити грота по висоті різко зменшуються. У покрівлі знаходиться уступ заввишки 1,6 м, дно теж піднімається уступом приблизно на 1,3 м. На схід від цього місця, знаходиться тупикове закінчення гроту, висотою 1,6 м з яких 1,4 м затоплені морем. Тупикове відгалуження на Т.6 носить майже такий же характер. Воно підняте над дном грота, висота його 1,4 м, повітряний прошарок 0,2 м. Уздовж усього грота проходить вузький скельний карниз, верх якого знаходиться на глибині 0,6-1,2 м від поверхні моря. Ліва, північна стінка грота майже рівна, права, південна, ускладнена досить великими нішами. На сході, грот, під прямим кутом, перетинає велика тріщина, заповнена подрібненою породою. Ширина її приблизно 40-50 см. Перетин гроту близький до прямокутного.

Покрівля грота плоска, але нерівна. Рівніша вона на низьких ділянках грота. Дно грота рівне, що слабо піднімається від входу в глибину. Бічні відгалуження та тупикова частина грота різко піднято над дном. Але дно у них теж майже рівне. Максимальна висота гроту 7 м, спостерігається у привходовій частині. Максимальна ширина гроту – 13 м також спостерігається на вході. Стіни гроту здебільшого нерівні, незграбні, слабо згладжені абразійними процесами. У бічних відгалуженнях і зниженні стіни рівніші, згладжені (виключаючи ділянку другого виходу з грота, де спостерігаються сліди обвалів).

Грот закладений у сарматських (середньо сарматських?) щільних, в окремих прошарках, печеристих, неясно шаруватих вапняках жовтувато-білого та світло-сірого кольору. Печеристий вапняк залягає приблизно на рівні моря. Але в основному вапняк щільний, масивний не печеристий. Дно грота в привходовій частині, вкриті піском і плоскими брилами, що лежать на них. У бічних відгалуженнях і низькій частині гроту, дно скальне.

Майже все дно грота, крім бічного ходу на Т.8-9 затоплено морем. Глибина води на вході 4 м, у глибину вона зменшується до 3 і 2,5 м. У бічному відгалуженні глибина води 1,2 м, наприкінці грота 1,4 м, над карнизами 0,5-0,7 м. На ділянці Т.8 - 9. з покрівлі спостерігається крапель.

Виступи верхньої частини стін гроту та покрівлі, на стороні зверненої до виходу, покриті плямами чорного лишайника веркукарія скельна (*Weggeria tauga*). Лишайник трапляється навіть на відстані 35 метрів від входу. Особливо багато суцільних покривів чорного лишайника на другому вході у грот. Невеликі плями лишайника покривають стіни бічного відгалуження, що веде до виходу та на з'єднанні його з основним ходом гроту.

Більшість поверхні гроту покрита покривом мікроскопічних зелених водоростей. Ці водорості поширюються до зниження покрівлі на Т.3, в 40 м від входу, а окремі плями, на виступах покрівлі звернених до виходу, зустрічаються і в дальній, зниженій ділянці у Т.4 Зеленими водоростями покритий і бічний хід на Т.8 -9, але в низькій його ділянці ці покриви зустрічаються окремими плямами. Більшість поверхні лаза не вкрита водоростями, а має жовтуватий колір вапняку.

На вході буро-коричневі покриви водоростей покривають неширокою облямівкою скелі в районі урізу води, поширюючись на значну відстань усередину грота. У дальній зниженій частині грота, а також у бічному тупиковому відгалуженні на Т.7 вся покрівля гроту, покрита суцільним покривом найпростіших водоростей буро-коричневого, брудно-рожевого та жовтувато-бурого кольору.

Грот недоступний лише у штормову погоду.

Грот був задокументований 6 серпня 2010 Проніним К. і Пунько Д.
Опис складено. Проніним К.